

Orbán Ottó

A RÉMKIRÁLYNŐ

Telehold fényvásznába pólyált múmia, alszom; hajnali négy.
Belép az ajtón, egyből a mellemre ül;
érezem sovány combjának bordáimat ropogtató vasfogóját
és pinaszőrének enyhe hűgyszagát.
Riszálja a derekát, élvezkedik:
Mi az, hogy nem lehet? Minden lehet!
Mind, ami történt, megtörténhet újra, ugyanúgy.
Még egyszer, még ezerszer. Az állomás.
A vagonok. A drót az ablakon. A gyilkos utazás.
S a végén a patkány halál.
Megmozdulnék, de nem tudok,
bénán fekszem, átjár a rettegés,
ő meg egyre vadabbul dörzsöli az ölét,
s egy tehervonat rekedt gőzmozdonyaként sívítva élvez el.

Mesterházi Mónika

SZABAD VAGY

Honnan jársz vissza, lélek, akár egy este is,
hogy riadtan keresed a helyed, falak
és ágy, ablak és mennyezet kialakult
rendjében ismeretlenül. Ha felvered is,
mit mondasz a tudatnak, éjszaka,
a fáradt testet nem hagyod aludni,
ha nem jó itt neked, örök csavargó,
adj értelmesebb jeleket, hiszen te vagy
egyedül szabad, szólj közbe, múlik rajtad is.

A SZÉL

Ha nem jár épp a szél
ha nem száll fel a pára
ha nem oldalról süt a nap
ha nincs alatta hullám
és nem ragyog a napban
hogyha nem kell sietni
ha nem szeptember van
és nem délután
ha nem változna az idő

volna örökre ez

Utassy József

MAHOLNAP

Maholnap hatvanévesen
ölellek át, én édesem,
maholnap hatvanévesen.

Tipegő nénike leszel,
én meg botcsinálta bácsi.
Túl lesz hetvenhét tengeren:

Paks, Pákozdd meg Nagykovácsi.

Ellenfelem lettél, Idő,
te busómaszkos, rémítő
szörnyeteg, te, te torz Idő!

Csak mosolyom, csak a mosoly
tüntet ellened, és lázad,
mert gyilkos leszel, gyilkosom:

Te Huszonegyedik Század!